

Prevestirea judecății asupra Egiptului (Exodul 6:28 - 7:7)

În Exodul 6:12, Moise L-a întrebat pe Dumnezeu: "Cum are să m-asculte Faraon pe mine?" Dumnezeu nu i-a răspuns în acel moment. Astfel că, în secțiunea care ne stă în față, Moise își repetă întrebarea. Are împăratul Egiptului vreun motiv să îl asculte pe profetul evreu? Răspunsul Domnului este surprinzător: Faraon nu îl va asculta și nu va da curs solicitării lui Moise. Dar Moise trebuie să înțeleagă că până și refuzul lui Faraon face parte din planul lui Dumnezeu. Chiar și inima împăratului egiptean este controlată de Dumnezeu. Domnul este Suveran.

6:28-30. Când a vorbit Domnul lui Moise în țara Egiptului, Domnul a zis lui Moise: "Eu sunt Domnul. Spune lui Faraon, împăratul Egiptului, tot ce-ți spun". Și Moise a răspuns înaintea Domnului: "Iată că eu nu vorbesc ușor: cum are să m-asculte Faraon?"

După digresiunea prezentării genealogiilor, autorul biblic revine în aceste trei versete la firul evenimentelor. El rezumă ceea ce s-a întâmplat înainte de derularea genealogiilor. Autorul repetă plângerea lui Moise din versetul 12: Cum are să m-asculte Faraon pe mine, care n-am o vorbire ușoară?" Dar observați că versetul 30 inversează cele două propoziții din întrebare: **"Iată că eu nu vorbesc ușor: cum are să m-asculte Faraon?"** Acesta e un alt chiasm folosit cu rolul de evidențiere. Aceeași întrebare rămâne fără răspuns. Cum va reacționa Dumnezeu?

7:1. Domnul a zis lui Moise: "Iată că te fac Dumnezeu pentru Faraon; și fratele tău Aaron va fi prorocul tău."

Partea de început a răspunsului pe care Dumnezeu îl dă lui Moise este categorică: **"Iată"** este un imperativ. Astfel, Domnul îi poruncește lui Moise să ia în serios cuvintele care urmează.

Promisiunea pe care Domnul o face lui Moise este că el va fi ca "un Dumnezeu pentru Faraon". Limbajul textului original este chiar mai puternic. În loc de o comparație, *"ca Dumnezeu"*, el folosește instrumentul mult mai eficient al metaforei: **"Te fac Dumnezeu pentru Faraon"**. Moise va acționa cu autoritate divină și, asemeni adevăratului Dumnezeu, își va face cunoscute cuvintele prin intermediul unui profet. Această declarație a Domnului îl pune pe Moise cel puțin pe picior de egalitate cu Faraon, care, după cum am văzut deja, era considerat o zeitate în Egiptul antic.

Rolul lui Aaron este de a fi **"prorocul"** lui Moise. Sarcina profetului în antichitate în Orientul Apropiat era cea de mesager. Acesta nu trebuia să modifice deloc cuvintele zeului, ci să le transmită intacte și complete (pentru alte comentarii, vezi 4:16).

7:2. Tu vei spune tot ce-ți voi porunci Eu, iar fratele tău Aaron va vorbi lui Faraon, ca să lase pe copiii lui Israel să plece din țara lui.

Deși Moise va fi "Dumnezeu pentru Faraon", el trebuie să nu uite că nu este Dumnezeu cu adevărat. El (și Aaron, de fapt) este doar un agent al Domnului. Voia, planul și dorința lui Dumnezeu sunt cele care lucrează în aceste evenimente.

7:3. Eu voi împietri inima lui Faraon și Îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului.

Este a doua oară când se precizează că Dumnezeu **"va împietri"**

inima lui Faraon. Această expresie a apărut prima dată în 4:21 (vezi comentariul asupra acestui verset). Aici, însă, e întrebuințat un alt verb pentru "a împietri". Acesta înseamnă "a fi dificil, încăpățânat". Folosirea lui este ironică aici, deoarece substantivul care derivă din el a fost utilizat mai devreme (1:14) pentru a descrie cruzimea lui Faraon și asuprirea evreilor. Acum, Dumnezeu este crud față de Faraon, împietrindu-i inima în cruzimea lui.

Este clar că nu Dumnezeu îl face pe Faraon să fie rău. Faraon este rău în sine. Dumnezeu nu face decât să-l împietrească pe Faraon în natura lui, lăsându-l complet în voia păcatului său (Romani 1:24-26). Este aceasta o nedreptate din partea lui Dumnezeu? Categorie nu. După cum comentează Pavel, Dumnezeu are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea (Romani 9:18). Mai mult chiar, Faraon este de vină pentru starea lui. Dumnezeu nu împietrește un om bun. Ca să fim sinceri, Faraon nu are dreptul să pretindă mila lui Dumnezeu, deoarece a păcătuit voit și cu răutate. El nu e un simplu spectator nevinovat, ci un adept conștient al păcatului și răutății.

Deși Domnul aduce mari minuni și judecăți asupra Egiptului, Faraon nu se va pocăi, ci va rămâne în întregime în păcatul lui.

7:4. Totuși, Faraon n-are să vă asculte. Apoi Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate din țara Egiptului oștile Mele, pe poporul Meu, pe copiii lui Israel, prin mari judecăți.

Moise, însă nu trebuie să fie prea optimist. Faraon nu-l va asculta și va refuza să lase poporul să plece din țara lui. Dar profetul e chemat să înțeleagă că până și încăpățânarea lui Faraon face parte din planul lui Dumnezeu pentru exod. Refuzul împăratului egiptean de a satisface cererile lui Moise este chiar elementul care va aduce în curând urgiile. Încă o dată, doctrina suveranității lui Dumnezeu iese la iveală în acest episod.

7:5. Egiptenii vor cunoaște că Eu sunt Domnul, când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel.

Răspunsul lui Faraon, împăratul și conducătorul egiptenilor, la cererea de mai devreme a lui Moise de a elibera poporul este: "Eu nu cunosc pe Domnul" (5:2). Acum Dumnezeu anunță că unul din scopurile urgiilor este de a-i face pe toți egiptenii să "afle că Eu sunt Domnul". Cu alte cuvinte, prin judecățile divine ce se vor abate asupra țării, egiptenii vor fi convinși că există cu adevărat o divinitate pe nume Domnul.

Scopul pe care îl are Dumnezeu în dezlanțuirea urgiilor este în principal judecata. Ele au însă și un sens evanghelic. În timpul urgiilor, de exemplu, unii dintre egipteni au ajuns să creadă cuvintele lui Dumnezeu și să acționeze conform acestora (Exodul 9:20). Și probabil că unii dintre egipteni au participat la evadarea evreilor din Egipt.

7:6. Moise și Aaron au făcut ce le poruncise Domnul: așa au făcut.

O traducere literală a acestui verset ar conține o repetiție: "**Moise și Aaron au făcut ce le poruncise Domnul: așa au făcut.**" Repetiția este un instrument des folosit de evrei pentru a accentua ceva. Autorul biblic afirmă cu tărie că cei doi profeți sunt acum absolut credincioși chemării lor de a vesti mesajul lui Dumnezeu. Acesta nu e un lucru lipsit de importanță. În ultimele capitole, Moise s-a îndoit în permanență de cuvântul lui Dumnezeu și a ezitat să își ducă la bun sfârșit misiunea. Dar lucrurile s-au schimbat, căci din acest moment și până la trecerea Mării Roșii, Moise nu mai dă nici o dovadă de nesiguranță. El este omul din spărtură.

7:7. Moise era în vârstă de optzeci de ani, iar Aaron de optzeci și trei de ani, când au vorbit lui Faraon.

Moise avea optzeci de ani când și-a început lucrarea în Egipt.

După standardele Scripturii, optzeci de ani reprezintă o viață plină și puternică (vezi Psalmul 90:10, scris chiar de Moise). Astfel, profetul își începea lucrarea la o vârstă la care majoritatea oamenilor sunt fie inactivi, fie decedați. După cum am văzut mai devreme, viața lui Moise poate fi împărțită în trei perioade de câte patruzeci de ani (vezi comentariul asupra versetului 2:23).

În cultura ebraică, fiul întâi-născut beneficia de multe privilegii. Vedem aici însă că Aaron, care era mai în vârstă, este amintit după Moise. Lucrul acesta reflectă poziția sa de subordonare fratelui său mai mic. Această situație ar fi fost destul de șocantă pentru un cititor evreu. Dar Dumnezeu nu este limitat de principii culturale; El l-a ales pe Moise pentru a fi conducător al copiilor lui Israel.

Aplicație

Dumnezeu Își folosește oamenii pentru a vesti Cuvântul Său. Aceasta e o sabie cu două tăișuri. Pe de o parte, oamenii vin la credință prin proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu - nu trebuie decât să privim la lucrările lui Iona, Filip, Pavel și, mai ales, la ale lui Cristos Însuși. Pe de altă parte, credincioșii sunt chemați uneori să le predice și celor care nu se vor pocăi. În chemarea profetului Isaia, Dumnezeu îi spune că este trimis la un popor care

Întruna aud și nu înțeleg;
Întruna văd și nu pricep

(Isaia 6:9).

Iar predicarea sa avea să

Împietrească inima acestui popor,
Să-l facă tare de urechi,
Să-i astupe ochii

(Isaia 6:10).

Pildele lui Isus ilustrează și ele aspectul dublu al harului și judecății (vezi Matei 13:10-17).

Și lucrarea lui Moise în Egipt a avut un rezultat dublu. Necredincioșii, ca Faraon, s-au împietrit în necredința lor și au fost judecați în consecință. Poporul lui Dumnezeu însă a fost eliberat din sclavie și asuprire.

Lucrările noastre au o natură dublă. Când mă găseam în Tunisia, cu câțiva ani în urmă, am întâlnit un misionar care nu avuse nici un convertit în cei paisprezece ani de lucrare pentru Cristos. Dar, cu toate acestea, el continua să predice Evanghelia cu perseverență. Misionarul mi-a explicat că este chemat să predice Cuvântul lui Dumnezeu fără a avea garanția că oamenii se vor întoarce la Cristos. Dumnezeu Își va folosi Cuvântul acolo unde și atunci când va considera de cuviință. Datoria noastră este să ne supunem prin predicarea Cuvântului Său.